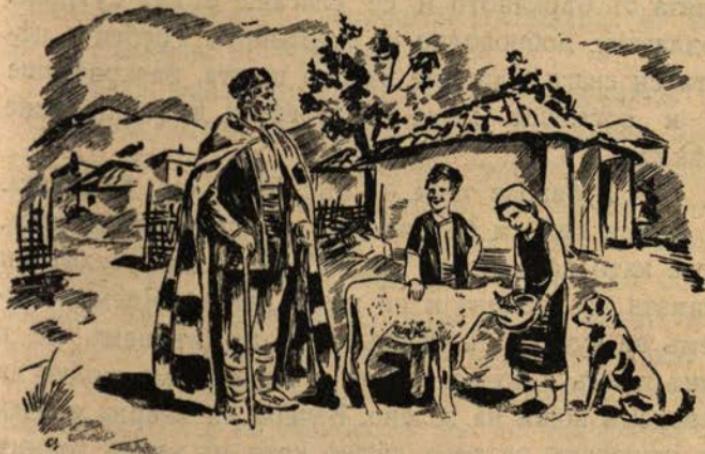

заднитѣ крачка отъ колѣната надоле бѣха бѣли и копитцата бѣли, като че бѣ обула бѣли високи чорапи на бѣли пантовки. Опашчето, съ бѣло на края, стоеше спокойно отпуснато като моминска плитка. Но главата... Ехъ, та тя струваше колкото тѣлото. Съ вити кждри на челото и шарени рожета току-що извили малко изъ бухналитѣ кждри, тя я държеше високо и нѣкакъ наперено.

Обечка закусва

Тя снемаше отъ сѣното сламка по сламка и наживяще, като не погледваше нито кѣмъ воловетѣ, нито кѣмъ Марца. Когато мама пристъпила кѣмъ няя да ѝ даде хлѣбецъ, юничката подскочи и се хвърли възъ яслитѣ. Не позволи и ржка да се сложи върху ѝ.

— Дива си като планинка, — каза ѝ мама. — Чакай, ще си те укротя азъ тебе и ще ми станешъ крава за чудо.

* * *

Зимнитѣ дни се търкаляха единъ следъ други и отминаваха, и Обечката се промѣни. Тя не само